

אי מלחם יחד בכלי שאינו מנוקב, ונאסרים כל הדברים האחרים מחמת שבולעים מהדם היוצא מהעופות, אם כן, אפילו עופות ועופות נמו אסירי. מפני שדם שיצא מעוף זה נבלע בעוף השני.

אי בכלי מנוקב, אפילו דגים ועופות נמו שרי, שהרי הדם זב למטה.

ומשנינן: לעולם בכלי מנוקב. ושונים דגים — משום דרפו קרמייהו, שהקרום [העור העוטף את גופם הוא רך], ולכן קדמו ופליטי. ואילו עופות קמוטי, אינם ממהרים לפלוט את דמם, ולכן נאסרים הדגים, כי בתר דניחי דגים מפליטתם אז עדיין פליטי עופות, וחדר, ואז, כיון שהדגים כבר אינם עסוקים בפליטת דמם, בלעי מיניה, מדם העופות. אבל בשר בהמה הנמלח עם עופות אינו נאסר כי הוא טרוד לפלוט כל משך הזמן שפולטים העופות, וכל זמן שפולט אינו בולע.

רב מרי בר רחל אימלח ליה בשר שחוטה בהדי בשר טרפה. ולמרות שמלח כדרך מליחה בכלי מנוקב, הסתפק האם גם כאן אומרים שכל זמן שפולט אינו בולע, ולא איכפת לנו שזב הדם של הטרפה על בשר השחוטה, או שמא זה שונה.

אתא לקמיה דרבא.

אמר ליה: מהפסוק שכתוב "הטמאים" — דורשים לאסור צירן, ורוטבן, וקיפה שלהן. והיינו, שאמנם דם הטרפה אינו נבלע בבשר

מר זוטרא משמיה דרב פפא אמר: משתעלה תימרתו. שיעלה כעין עשן מהבשר. [ובלשון אחר ביאר רש"י — מאז שהגחלים תחתיו יעלו עשן, שכל עוד יוצא הדם הוא מכבה את הגחלים, ורק כשפוסק הדם ומתחילה השמנונית לצאת נדלקים הגחלים].

ק"ב-ב מתקיף לה רב אשי: ודלמא תתאה מטא, עילאה לא מטא?! שמא רק הצד התחתון הפונה כלפי האש נצלה, אבל הצד העליון עדיין לא נצלה, אלא, אמר רב אשי: לית ליה תקנתא, אלא משדא ביה לזרוק על הבשר וכן ליתן בכלי שמולחים בו תרתי גללי מלחא, שתי חתיכות מלח ובכך ישקע הדם לשולי הכלי, ואז ומשפיה, והיינו שאת השומן שיצוף מעל הדם מותר לשפוך במתינות, כדי שלא יתערב בו הדם, לכלי אחר, ולאכלו.

אמר ליה רב אחא בריה דרב איקא לרב אשי: ומי אמר שמואל הכי?

והאמר שמואל: בכר שחתך עליה בשר אסור לאכלה!?

אמר לו רב אשי: שאני התם, בככר שחתך עליה בשר בסכין, דאנב דחקא דככינא פליט הבשר מהדם שנשאר בלוע בו.

אמר רב נחמן: דגים ועופות שמלחן זה עם זה — אסורין הדגים, מפני שהדם היוצא מהעופות נבלע בדגים, וכל שכן אם מלח את העופות עם מין בשר אחר.

והינין בה: היכי דמי?

לחוד שנבלע, כיון שזה 'היתרא' לא אומרים 'חתיכה נעשית נבילה' ומחשבים רק את כמות הבשר או החלב הבלועה.

כיצד? כגון שהיה טהור מליח וטמא תפל!

הכי נמי מסתברא. דאי סלקא דעתך שמדברת רישא בשניהם מלוחים, אם כן קשה, מה החידוש בסיפא? והרי השתא, שניהם מלוחים, שרי —

טהור מליח וטמא תפל, מיבעיא?!

ודחינן: אי משום הא, לא איריא. כי אפשר לומר, תנא סיפא לגלויי רישא. דלא תימא רישא טהור מליח וטמא תפל, רק אז מותר, אבל שניהם מלוחין אסור, לכן תנא סיפא טהור מליח וטמא תפל. מכלל, דרישא שניהן מלוחין, ואפילו הכי שרי.

תא שמע מסיפא דסיפא: אבל אם היה טמא מליח וטהור תפל — אסור!

ומשמע: טמא מליח וטהור תפל הוא דאסור, הא שניהן מלוחין שרי. ומשום ששניהם טרודים לפלוט.

ודחינן: אל תדייק מזה, כי אפשר לומר: אידי דתנא רישא טהור מליח וטמא תפל, תנא נמי סיפא טמא מליח וטהור תפל.

[סימן בישראל דמנח נפקותא]

אמר שמואל: אין הבשר יוצא מידי דמו אלא אם כן מולחו יפה יפה, ומדיחו יפה יפה.

אתמר: רב הונא אמר: מולח ומדיח. ומשמע, לכאורה, שאין צורך להדיח את הבשר לפני המליחה.

במתניתא תנא: מדיח תחילה, ומולח, וחוזר ומדיח.

השחוטה כיון שבשר השחוטה טרוד כמו הטרפה בפליטת הדם ואינו בולע בשעה שטרוד לפלוט, אך בנוסף לדם יוצא גם ציר מהטריפה, והוא נוח להבלע יותר מהדם, והוא נבלע בבשר הכשרה אפילו בזמן שהוא טרוד לפלוט את הדם.

קיג-א ופרכינן: ולימא ליה מדשמואל?

דאמר שמואל: מליח הרי הוא כרותח, וכבוש הרי הוא כמבושל!! ונמצא, שהתבשל בשר השחוטה בדם הטרפה, ופשוט שנאסר.

ומשנינן: אי מדשמואל, הוה אמינא הני מילי דמן שהדם בלבד אסור, ומדובר בכלי שאינו מנוקב, שאחר שפולט הבשר הכשר את דמו הוא חוזר ובלוע מדם הטרפה. אבל צירן שהוא רק זיעה בלבד ורוטבן לא נאסר, כשהוא בכלי מנוקב קמשמע לן שציר אסור, שהוא נוח להבלע אפילו בכלי נקוב.

מיתיבי: הרי שנינו: דג טהור שמלחו עם דג טמא — מותר.

מאי לאו, מדובר באופן שהיו שניהן מלוחין. ולא אסר הציר היוצא מהדג הטמא את הדג הטהור כל זמן שעסוקים בפליטה.

ומשנינן: לא. כאן מדובר כגון שהיה טהור מליח וטמא תפל. וכיון שבטמא אין מלח, הוא אינו פולט שום דבר.

ותמהינן: והא מדיקתני סיפא "היה טהור מליח וטמא תפל, מותר", מכלל דרישא מדובר בששניהם מלוחין עסקינן?!

ומשנינן: פרושי קא מפרש סיפא את הרישא: טהור שמלחו עם דג טמא, מותר.